

barist og affhyelig Gjerning, som det er at berøve en saadan Mand, der meget ofte vil være en ædel og høimøbig Charakter, Livet. Det skulde glæde mig, ifald det her i Salen var smuligt at sætte et Forslag igjennem om Dødsstraffens fuldstændige Affsaffelse; jeg troer, at Samfundet vil have god Grund til at glæde sig derover, og jeg troer ikke, at man derved — og det er jo det, man navnlig frygter — vilde komme til at gjøre den Erfaring, at Antallet af Mord, som nu her i Landet gennemsnitsviis er 7—8 aarligt, skulde tiltage. Erfaringen i saa Henseende fra andre Steder, og navnlig fra Begyndelsen af dette Aarhundrede i Stalien, er ikke af den Bestaffenhed, at den skulde affkræfte os fra at affsaffe Dødsstraffen. Navnlig skal jeg slutte mig til det ærede Medlem for Nyborg (Nyholm), naar han udtalte sig mod den offentlige Execution af Dødsstraffen, Noget, der er saa langt fra at virke affkrækkende, at det tværtimod virker pirrende paa mange Individier.

De øvrige Bemærkninger, som jeg har at gjøre med Hensyn til Lovudkastet, ere forholdsvis saa. Jeg anerkjender med Landsthingsudvalgets Betænkning, at Lovudkastet i det Hele taget har holdt sig borte fra videnskabelige Definitioner og fra det øvrige Apparat, som man fra ældre Tid er vant til at see i Lovgivningen. Der er dog enkelte Tilfælde, hvor Lovudkastet er faldet ud af Rollen, om jeg saa maa sige, og dette gjælder navnlig med Hensyn til § 40, som omtaler Handlinger, foretagne af Nødværge, og navnlig hvad man kalder Exces i Nødværge, hvori det nemlig hedder, at, „har Nogen overstredet Grændserne for det tilladte Nødværge, bliver det at afgjøre, om Gjerningen efter Omstændighederne kan tilregnes ham, eller om den paa Grund af den ved Stræk og Beskyttelse fremkaldte Mangel paa Bestindelse ikke kan tilregnes ham som strafbar.“ Jeg troer, at man ikke i Straffeloven bør indlade sig paa at undersøge, i hvilke Tilfælde Overstridelsen af Nødværge er strafbar eller ikke, men at man bør overlade dette til Domstolene; man vil dog ikke her i Loven kunne behandle denne Materie udtømmende, og navnlig kan det ikke skee med de saa Ord, som her staae. — Det næste Punkt, som jeg skal tillade mig at om-

tale, er det 4de Capitel, som angaaer Forsøg paa Forbrydelse. Det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds (Kampmann) har allerede gjort en Deel Bemærkninger om dette Capitel, som jeg, forsaavidt jeg har forstaaet ham, tildeels vil kunne sigte. I den anden Paragraph er der sat Straf for de saakaldte forberedende Handlinger til Forbrydelse, og den er sat ubetinget uden Hensyn til, om disse forberedende Handlinger i og for sig have en strafbar Charakter. Dette være nu rigtigt eller ikke — det er et videnskabeligt Spørgsmaal, og jeg skal ikke her vistes med Nogen derom — men naar man paa den ene Side statuerer, at de forberedende Handlinger skulde straffes, og paa den anden Side gjør gjældende, at Forbryderen, naar han træder tilbage fra Forsøget og der slet ikke kommer noget Resultat ud af det Forsøg, han har gjort, — det være nok saa fremskredet, det vil, — skal være straffri, saa kommer derved et Misforhold tilstede, som det forekommer mig ikke bør findes i denne Lov. Lader os tage et Exempel: Jeg sætter, at en Mand omgaaes med den Tanke at dræbe en Anden med Gift, og i den Hensigt tilforhandler sig eller paa anden Maade forskaffer sig f. Ex. Arsenik. Han er da strafbar efter § 44, idet hans Hensigt er gaaet over i Gjerning, og det maaskee, uagtet han blot har tænkt sig Muligheden af at begaae Gjerningen, og har sagt til sig selv: Hvis Du skulde beslutte Dig til at dræbe denne Mand med Gift, var det dog ganske rart at have den ved Haanden. Fordi han har haft denne Bagtanke, skal han altsaa være strafbar. Men lader os nu tage et andet Exempel. En anden Mand har tilberedt Gift og har kommet den i den Mad, som han sætter for den, han vil dræbe. Fra hans Side er der nu Intet videre at gjøre for at udføre det paatænkte Drab; imidlertid betænker han sig, han vender tilbage for at tage den forgiftede Ret bort, og det lykkes ham, men der har dog været et Dieblif, hvor Rettsordenen var i største Fare for at brydes, idet det maaskee kun har beroet paa et Tilfælde, at Offeret ikke har spist af den forgiftede Ret. Der er nu virkelig et stort Misforhold tilstede, naar man straffer den, der blot har kjøbt Gift i den ubestemte Hensigt at-